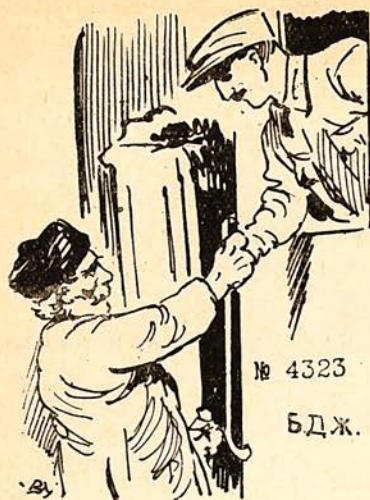

Точно на време.

Между нашата гара и седната имаше голѣмъ наклонъ, който правѣше да закѣсняватъ влаковетѣ съ по нѣколко минути, а презъ зимата — и съ половинъ часъ. Върли-дѣлѣ наричае това мѣсто.

Но еднажъ, тъкмо на уреченото време, влакътъ изсвири къмъ семафора*. Всички обърнахме очи натамъ.

— Пжтнишкиятъ влакъ иде!

— извика изненаданъ нѣкой.

— Не, товаренъ е.

Мнозина се запрепираха. Но още не свършили препирнята, машината пустна пара, забави ходъ, и пжтнишки вагони започваха прозорцитѣ си отъ завоя подъ стоварището. Ние се изгледахме слисано и мълкомъ се питахме: кога е бивало такова чудо и то презъ зимата?

* Семафоръ — уредъ, съ който даватъ пжтъ на влака.

Не, трѣбва да кара новъ, поопитенъ машинистъ. Трѣбва машината да е по-силна. Но какво бѣше учудването ни, когато видѣхме познатата ни машина № 4323! Тогава машинистътъ е новъ. И ние като деца се спуснахме къмъ него. А отъ машината ни се усмихваше единъ младъ машинистъ съ нахлупенъ каскетъ надъ очитѣ. Сякашъ, че го познаваме, и, все пакъ, не можемъ да се досѣтимъ, кой е. Виждали сме го нѣкжде, безъ съмнение.

— Царътъ! — извика високо нѣкой.

— Царътъ! — приповторихме всички, и едно громко ура оглуши гарата.

Царътъ, засмѣнъ, сне каскета си и го размаха за поздравъ.

Когато утихна викътъ ни, дѣдо Стоилъ Патилото си пробѣ пжтъ срѣдъ навалищата. Отиде до Царя и му подаде ржка.

— Здравѣй, Ваше Величество!

— Здравѣй! — отвърна му царътъ и се ржкува.

Ние всички се разкискахме